

ΕΤΟΣ 59ον

24 Ιουλίου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 30 (3034)

ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ

«Εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε»· νὰ εὐχεσθε καὶ νὰ ἴετε καλοῦς λόγους μὲ τὰ χεῖλη καὶ τὴν καρδιά σας γιὰ ὅλο τὸν κόσμο, καὶ εἰδικὰ γι' αὐτοὺς πού σᾶς διώκουν καὶ σᾶς φέρονται ἄσχημα, καὶ μὴν καταριέσθε, μὴν βάζετε κακοὺς λόγους καὶ λογισμοὺς ἐντὸς σας. Μιά ἐπανάσταση κηρύττει σήμερα ὁ Ἀπόστολος μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πού ἀπευθύνει στοὺς Ρωμαίους καὶ σέ ὅλους τοὺς χριστιανούς· μᾶς καλεῖ νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴ λογικὴ τοῦ κόσμου, νὰ ξεπεράσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, νὰ φτάσουμε στό σημεῖο ὅχι ἀπλῶς νὰ συγχωροῦμε, ἀλλὰ καὶ νὰ εὐλογοῦμε αὐτοὺς πού μᾶς κάνουν κακό.

Ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας

Ἄκοῦμε πολλὲς φορές οἱ πνευματικοὶ κατὰ τὴν ἱερά ἐξομολόγηση· «δέν ὑβρίζω, δέν βλάσφημῶ, παρὰ μόνο ἐάν κάποιος μὲ προκαλέσει. Δέν νευριάζω, δέν συγχύζομαι, παρὰ μόνο ἐάν κάποιος μοῦ ἐπιτεθεῖ. Δέν βάζω κακοὺς λογισμοὺς, δέν ἐκφράζομαι ἄσχημα, δέν καταριέμαι, μόνο ἐάν κάποιος μὲ πειράξει». Μά εἶναι αὐτό ἄραγε δικαιολογία, ἀδελφοί μου; «καὶ γάρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τό αὐτό ποιοῦσιν». Ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι πού δέν πιστεύουν στὸν Χριστό, εἶναι ὅμως εὐγενεῖς, δέν ὀργίζονται, δέν χρησιμοποιοῦν ἄσχημες ἐκφράσεις, δέν ὑβρίζουν, ἔχουν ὑπομονή καὶ λεπτότητα στίς σχέσεις τους μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ τότε τί κάνουμε; Κάνουμε ἀπλῶς ὑπέρβαση, ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας, πού εἶναι καρπὸς τῆς ἀγάπης μας πρὸς τὸν Χριστό καὶ θεασὶ του στό βλέμμα τοῦ κάθε ἀτακτοῦντα καὶ προκαλοῦντα ἀδελφοῦ. Ἡ δική μας ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ ἀγαπητικὴ διάθεση, ἡ σιωπὴ ἀρχίζουν ἐκεῖ πού κορυφώνονται οἱ ἀντίστοιχες ἀρετές ὧσων δέν ἐληθήθηκαν νὰ πιστεύουν στὸν Χριστό· καὶ τελειώνουν ἐκεῖ πού τελιώνει ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ ἀνεκτικότητα, ἡ ἀγαπητικὴ διάθεση,

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ιβ' 6-14)

Τά χαρίσματα στή διακονία τῆς ἀγάπης

Ἄδελφοί, ἔχοντες χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητεῖαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως, εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ, εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ, εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει, ὁ μεταδιδούς, ἐν ἀπλότητι, ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ, ὁ ἐλεῶν, ἐν ἰλαρότητι. Ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος. Ἀποστουγούντες τὸ πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ, τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες, τῇ ἐλπίδι χαίροντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.

ἡ σιωπὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ «ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ ἀφιέναι κελεύσαντος», γιὰ τίς δικές μας προσωπικές ἀμαρτίες, δηλαδή στὴν ἀκρότατη ἐν Χριστῷ τελειότητα.

Πολλὰ τὰ πεδία ἐργασίας τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς, ὅχι στὰ λόγια ἀλλὰ στὴν πράξη, διότι ἀντίστοιχα πολλὰ καὶ διαφορετικὰ τὰ χαρίσματα μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἔχει προικίσει ὁ δωρεοδότης Χριστός. Ὁδηγός καὶ ἐλεγκτής μας ὁ ἴδιος, ἡ ἀγάπη δηλαδή. Εἶναι ἄραγε αὐθεντική, ἀνυπόκριτη; Μήπως τὴ νοθεύει ὁ δόλος, ἡ προσωποληψία, ἡ ἀναμονὴ τῆς ἀνταπόδοσης, ἡ ἀνθρωπαρέσκεια καὶ ἡ φιλοδοξία; Εἶναι ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά μας συνεχῶς προσκολλημένα στὴν ἐπιδίωξη τοῦ ἀγαθοῦ γιὰ τὸν ἀδελφὸ καὶ συνάνθρωπό μας, τὸ φίλο καὶ συνεργάτη; Εἶναι ἡ φιλαδελφία μας στολισμένη μὲ φιλόστοργη διάθεση ἢ γυμνὴ μὲ τὸ φθαρτὸ καὶ διάτρητο ἔνδυμα τῆς τυπικότητας καὶ τοῦ καθωσπρεπισμοῦ;

Νομίζουμε πολλὲς φορές ὅτι ἔχουμε κατακτήσει δυσθεώρητα ὑψηλὴ ἀρετῆς καὶ χριστιανικῆς τελειότητας, ὅταν συγχωροῦμε φραστικά ἕνα ἀπλό ἀτόπημα τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἢ ὅταν ξαναρχίζουμε νὰ τοῦ λῆμε «καλημέρα», ἀφοῦ ἔχει περάσει τόσο πολὺς καιρὸς ἀπὸ τὴν παρεξήγηση μαζί του, ὥστε ἔχουμε ξεχάσει γιὰτὶ διακόψαμε τὴ σχέση μας. Ἦ Οχι, ἀδελφοί μου· ἄς μὴν ἐθελοτυφλοῦμε. Εἶναι ἀπλὰ, ἀλλὰ ὄχι ἀπλοϊκὰ, αὐτὰ πού ζητᾶει ἀπὸ ἐμᾶς ὁ Χριστός. Ὁφείλουμε νὰ θεραπευθοῦμε πρῶτοι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, θεραπεύοντας τίς ἀνάγκες τοῦ ἀδελφοῦ μας. Ἡ συγγνώμη πού ὁ Χριστός κομίζει, ὅταν βιώνεται κατὰ τὸ δικό του παράδειγμα, ὅσο βαρὺ καὶ ἐγκληματικὸ καὶ ἂν εἶναι τὸ συγχωρούμενο σφάλμα, δίνει φτερά σὲ αὐτόν πού ὀλοκάρδια τὴ χορηγεῖ. Τὸν καθιστᾶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή ἀναστημένο ἄνθρωπο.

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἔχοντες χαρίσματα διαφορετικά, σύμφωνα μέ τήν χάριν πού μᾶς ἐδόθηκε, ἄς τά χρησιμοποιοῦμεν, ἐάν προφητεῖαν, ἀνάλογα μέ τήν πίστιν μας, ἐάν ὑπηρεσίαν, εἰς τό ἔργον τῆς ὑπηρεσίας, ὁ διδάσκαλος, εἰς τήν διδασκαλίαν, ἐκεῖνος πού παρηγορεῖ, εἰς τήν παρηγορίαν, ἐκεῖνος πού δίνει κάτι, ἄς τό κάνῃ μέ γενναιοδωρίαν, ἐκεῖνος πού εἶναι προϊστάμενος, ἄς ἐργάζεται μέ ζῆλον, ἐκεῖνος πού ἐλεεῖ, ἄς ἐλεῇ μέ χαράν. Ἡ ἀγάπη νά εἶναι εἰλικρινής. Μισεῖτε τό κακόν καί προσκολλᾶσθε εἰς τό καλόν. Ὡς πρός τήν ἀδελφικὴν ἀγάπην, νά εἴσθε γεμᾶτοι στοργῆν ὁ ἕνας πρός τόν ἄλλον· ὡς πρός τήν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, ὁ ἕνας νά ξεπερνᾷ τόν ἄλλον· νά μὴ εἴσθε ὀκνηροί ὡς πρός τόν ζῆλον, νά εἴσθε κατὰ τό πνεῦμα θερμοί, νά ὑπηρετῆτε τόν Κύριον, νά χαίρετε διὰ τήν ἐλπίδα σας, νά ἔχετε ὑπομονήν εἰς τήν θλίψιν, νά ἐπιμένετε εἰς τήν προσευχήν, νά συμμετέχετε εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν, τήν φιλοξενίαν νά ἐπιδιώκετε. Εὐλογεῖτε ἐκεῖνους πού σᾶς διώκουν, εὐλογεῖτε καί μὴ καταρᾶσθε.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

Ἡ διπλή εὐεργεσία τῆς συγχωρητικότητας

Ἄς συνειδητοποιήσουμε ἵσχυρόν ὅτι ὅταν κρατοῦμε ἐντός μας τά ὅσα οἱ ἀδελφοί ἄδικα ἔπραξαν ἐναντίον μας καί ἐμμένουμε σέ αὐτά καί μονιμοποιοῦμε τήν ἐνθύμησίν τους καί κατευθύνουμε τή συζήτησιν πάντοτε πρός αὐτά, τότε προξενοῦμε τεράστιο κακό στόν ἑαυτό μας δημιουργώντας πεδίο γιά χίλιες δυό ψυχικές ἀσθένειες καί ἐμμονές πού σωματοποιοῦνται καί συχνά ἔχουν κατάληξιν τραγική. Ἐπομένως, ποιόν εὐεργετοῦμε ὅταν βάζουμε καλοῦς ἠοισμούς πού συχνά ἐγγίζουσι τήν τρέλλα σύμφωνα μέ τό κριτήριον τοῦ κόσμου; Ποιόν ὠφελοῦμε ὅταν προσευχόμεσθε γιά τό καλόν τῶν διωκτῶν μας καί ζητᾶμε τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ γι' αὐτούς; Φαινομενικά αὐτούς, ἀλλήλα οὐσιαστικά ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Μακάρι ἵσχυρόν, ἀδελφοί μου, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ νά φωτίζει τίς καρδιές μας ὥστε νά συνειδητοποιοῦμε, ἔστω καί τήν ἐνδεκάτη ὥρα, «τά καλά καί συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν».

Ἄρχιμ. Α. Α.

24 Ἰουλίου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Σ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Χριστινὸς μεγαλομάρτυρος († 300). Ἀθναγόρου τοῦ ἀπολογοῦ,
Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου τοῦ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντος († 1635).

Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: Σ' – Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ' 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ' 1-8.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ἰουλίου, Ζ' Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ιε' 1-7 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ' 27-35.

Οι ταραχές και οι θόρυβοι τῆς ζωῆς μας

Ἡ ζωὴ μας εἶναι γεμάτη ἀπὸ μεγάλην ταραχὴ καὶ ὁ βίος μας γεμάτος ἀπὸ θορύβους. Τὸ κακὸ ὅμως, ἀγαπητοί, δὲν εἶναι αὐτό, ἀλλὰ τὸ ὅτι αὐτοὺς τοὺς θορύβους καὶ τίς ταραχές, ἐνῶ μποροῦμε ἢ νὰ τοὺς καταστήσουμε ἐλαφρότερους ἢ νὰ τοὺς ὑπομένουμε χωρὶς λύπη, ἐμεῖς οὔτε τὸ ἓνα φροντίσαμε οὔτε τὸ ἄλλο, καὶ περνᾶμε ὅλο τὸν καιρὸ μας μέσα στὴν ἀπογοήτευση. Καὶ ὁ ἓνας θρηνεῖ γιὰ τὴ φτώχεια του, ὁ ἄλλος γιὰ τὴν ἀρρώστια του, ἄλλος γιὰ τίς πολλές φροντίδες καὶ γιὰ τίς ἀνάγκες τῆς οἰκογένειας, ἄλλος γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν παιδιῶν καὶ ἄλλος γιὰ τὸ ὅτι δὲν ἔχει παιδιά.

Καὶ πρόσεξε νὰ δεῖς πόσο μεγάλη εἶναι αὐτὴ ἡ ἀνοησία. Γιατί δὲν θρηνοῦμε ὅλοι γιὰ τὰ ἴδια πράγματα, ἀλλὰ θρηνοῦμε τὸ ἴδιο γιὰ τὰ ἀντίθετα. Ἐάν, δηλαδή, ἡ φτώχεια ἦταν πράγμα κακὸ καὶ ἀφόρητο, τότε ἐκεῖνος πού ζεῖ στὰ πλοῦτη δὲν θά ἔπρεπε ποτέ νὰ ζεῖ μέ ταραχὴ καὶ θλίψη. Ἀλλὰ τώρα, ὅταν δεῖς ὅτι πλούσιοι καὶ φτωχοὶ τὸ ἴδιο θρηνοῦν, καὶ πολλές φορές ὅτι ὁ πλούσιος τὸ κάνει αὐτὸ πρὸ πολὺ ἀπ' τὸν φτωχὸ, καὶ ὁ ἀρχοντας καὶ ὁ ἀρχόμενος, καὶ ὁ πολύτεκνος καὶ ὁ ἄτεκνος, νὰ μὴν ἀποδίδουμε τὴν αἰτία γιὰ τὴν ταραχὴ στὰ πράγματα, ἀλλὰ σέ μᾶς τοὺς ἴδιους πού δὲν μποροῦμε νὰ τὰ χειριστοῦμε ὅπως πρέπει καὶ νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴ στενοχώρια τῆς ψυχῆς μας.

Γιατί ἡ ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος δὲν βρίσκεται μέσα στὰ πράγματα, ἀλλὰ συνθιζεῖ νὰ τὰ γεννᾶ ἡ ψυχὴ μας. Ἐτσι, ὅταν ἐκεῖνη βρίσκεται σέ καλὴ κατάσταση, ἀκόμη κι ἂν ἀπὸ παντοῦ μᾶς χτυπήσουν τρικυμίες, ἐμεῖς θά ἡσυχάζουμε διαρκῶς στὴ γαλήνη καὶ στὸ λιμάνι. Ὅπως καὶ τὸ ἀντίθετο· ὅταν ἡ ψυχὴ μας δὲν βρίσκεται σέ καλὴ κατάσταση, ἀκόμη κι ἂν ὅλα μᾶς ἔρχονται εὐνοϊκά, δὲν θά αἰσθανόμαστε καλύτερα ἀπὸ τοὺς ναυαγούς.

*Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου,
Λόγοι περὶ μοίρας καὶ προνοίας, ἐκδόσεων Ἀποστολικῆς Διακονίας.*

ΒΙΒΛΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. Ἡ χριστιανικὴ ἄποψη γιὰ τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα. Φυλλάδιο (Μητροπ. Ἀχελώου Εὐθυμίου Στύλιου).

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΟ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ. Ἡ θεία βούληση καὶ ἡ κτίση (ὁμοτ. Καθηγ. Ἡλία Οἰκονόμου).

ΟΙΚΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ. Φυλλάδιο (Καθηγ. Ἀπόστ. Νικολαῖδης).

ΧΡΗΣΤΕΣ ἢ ΚΑΤΑΧΡΑΣΤΕΣ; Ἐκκλησία καὶ φυσικὸ περιβάλλον (Θεοδ. Ι. Ψαριώτης †).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότρια - Διευθύντρια· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr